

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESLEDARNA

”Att de alltid kan ha hans Ande hos sig”

Äldste Manfred Schütze, Tyskland

Områdessjuttio

Under veckan före påsk ringde två herrar på vår dörrklocka och gav följande inbjudan: ”Vi skulle vilja fira Herrens nattvard med er på påsksöndagen.” Detta föranledde en kort diskussion under vilken jag förklarade att vi hade ett nattvardsmöte varje söndag, och att det är vårt viktigaste religiösa möte alla veckor. Vi tar del av sakramentet av minst två viktiga orsaker; för att komma ihåg våra förbund, och för att med varje sakramentsbön på nytt ta emot löftet att alltid ha hans Ande hos sig.¹

Jag inbjöd männen till vår kyrka men de var av en annan åsikt och gick snart. Deras besök gjorde emellertid att jag tänkte en bra stund på hur viktigt sakramentsmötet och sakramentet är.

Jag kom genast att tänka på Läran och förbunden 59:9 där det finns en stark uppmaning om att söndagen är en dag när vi ska offra våra sakrament i bönehuset för att kunna hålla oss obefläckade av världen. Jag undrade om det senare var ännu viktigare i vår tid. Om vi tänker på hur viktigt det är kan vi inte

likgiltigt hoppa över ett sakramentsmöte bara för att:

- vi är på semester och inte närvarar, fastän det finns en enhet i närheten.
- vi har haft en lång resa på lördagen, eller haft en stor fest och därför anser att vi inte kan gå.
- vi känner ett behov av att sova på söndagen och menar att det kommer fler söndagar i framtiden.

I Hebreerbrevet läser vi: ”Låt oss inte överge våra egna sammankomster, som en del har för vana, utan uppmuntra varandra, detta så mycket mer som ni ser att dagen närmar sig.”² Dessutom bör vi komma i tid till sakramentsmötet så att vi inte missar sakramentsförrättningen.

Kan det vara svårigheter vi har med våra barn, eller tvivel som härrör från att vi inte har Anden med oss i tillräckligt mått, vilket är resultatet av att vi inte varit på sakramentsmötet regelbundet och i tid?

Tänk på att av alla våra möten i kyrkan är sakramentsmötet det enda vi kan njuta

av tillsammans som familj. Vilken möjlighet!

Jag behöver personligen den försäkran som vi får genom sakramentet att alltid ha hans Ande hos mig, så att jag kan hantera utmaningarna under den kommande veckan.

Vi behöver denna försäkran. Annars blir vi svaga i våra ämbeten. Vi kan få ledning i våra beslut och skydd från fysisk fara, men framför allt från dåliga inflytanden runt omkring oss.

Jag behöver också den undervisning vi får av inspirerade talare. Det är inget lätt ansvar att hjälpa åhörarna att känna Anden. Genom att närvara och koncentrera mig på det som händer så ger jag talarna mitt stöd och känner Anden.

Vi har uppmanats att vara ett ljus för världen och att frälsa människor.³ I det syftet behöver vi fullt laddade andliga batterier. Sakramentsmötet är en laddningsstation som är lätt tillgänglig för oss. Genom att ta

**Äldste
Manfred
Schütze,
Tyskland**

del av sakramentet får vi det outhärliga löftet att vi ska bli ledda av Anden.

För några månader sedan erbjöd de unga kvinnorna i vår gren, som en del av Personlig tillväxt-programmet, medlemmarna att delta i ett trevligt tjänandeprojekt: ”Ta hit er smutsiga cykel på morgonen och ta sedan hem den ren på kvällen!” Hur kunde jag motstå det? Aronska prästdömet hjälpte flickorna genom att göra små reparationer. Lyset på min cykel fungerade inte och jag hade inte tagit mig tid till att laga det. Den kvällen fick jag veta att reparationen bara hade tagit några minuter, och att det bara behövde justeras på rätt sätt. Nu var jag väl förberedd för mörkret.

Hur ofta handlar det inte om lite justering!

Om vi behöver förändra något, låt oss då göra det så att vi kan få mer ljus och bli förberedda.⁴

Jag tycker om Herrens löfte: ”Den som äter mitt kött och dricker mitt blod har evigt liv, och jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen.”⁵

Jag litar på det, och det kan du också göra! ■

FOTNOTER

1. Se L&F 20:77.
2. Hebr. 10:25.
3. Se L&F 103:9.
4. Se L&F 50:24.
5. Joh. 6:54.

Brasaf-ton med Unga mäns president

Birgitta Wennerlund

I samband med att David L. Beck, Unga mäns generalpresident, besökte Jamboreen i somras välkomnades aronska prästadömsbärare och deras föräldrar en söndagskväll till möteshuset i Kristianstad, som ligger ungefär en mil ifrån scoutlägret. Tidigare på dagen hölls ett sakramentsmöte på lägerområdet med hundratals scouter som är medlemmar i kyrkan.

President Larry M. Gibson, förste rådgivare i Unga mäns generalpresidentskap, inledde brasaf-tonen med att påminna ungdomarna om hur stor kärlek vår himmelske Fader har till var och en. Han betonade också att de behöver veta vilka de är och vilken uppgift de har, så att de kan åstadkomma det som de blivit förutordinerade till.

”Många av er planerar att gå på mission”, sade president Gibson, ”och det förväntar sig Herren av er. Men det finns mycket att göra och lära innan dess. Om ni är värdiga melkisedekska prästdömet får ni möjlighet att besöka Herrens heliga hus, och sedan tjäna Herren på heltid. Det kommer att fostra er på ett andligt sätt, förbereda er att bli make och far och en kraftfull prästadömsledare. Herren känner er som ingen annan. Han

Två tredjedelar av Unga mäns generalpresidentskap besökte Sverige i somras i samband med världscoutjamboreen. De tog då tillfället att också uppmuntra aronska prästadömsbärare i Malmö stav. Från vänster: Larry M. Gibson, förste rådgivare; David L. Beck, president; John Hedberg, president för Malmö stav och Ingvar Olsson, områdessjuttio.

FOTO BIRGITTA WENNERLUND

kommer att vägleda er när ni får en nära relation till honom. Det får ni när ni ber och studerar skrifterna. Det räcker inte med att läsa dem, de måste begrundas. Låt Herren vara er vägledare, er mentor. Han visar vad vårt fokus bör vara.”

Syster Beck önskade med sitt tal få alla att känna att de är ett Guds barn. Hon delade under kvällen ut klistermärken med texten ”Jag är Guds barn” och uppmanade ungdomarna att sätta dem på en plats där deras frestelser var som störst, och på så sätt bli påmind om vilka de är. ”Min önskan är att ni ska få hjälp att se hur Gud ser på er, och hjälp att bli det som Gud ser att ni kan bli.”

”Kyrkan behöver de unga mer än någonsin”, sade president Beck. ”Vi behöver er i det frälsningsarbete som pågår. Vi behöver ungdomar som känner sig engagerade och vet att de är en del av det som sker.”

Under sitt tal bad han Unga mäns presidenter, biskopar, grenspresidenter och aronska prästadsbärare att i olika omgångar komma upp på förhöjningen och svara på hans frågor. De förstnämnda fick berätta vad de visste om det nya Plikt mot Gud-programmet, och det framkom tydligt att nu handlar det om att 1) lära sig mer, 2) tillämpa och 3) berätta. ”Ni ungdomar behöver lära er er plikt, ni behöver tillämpa, det vill säga handla, och ni behöver berätta för era föräldrar, för kvorumet för era vänner. ’Plikt mot Gud’ är ett hjälpmedel för er”, sade president Beck, ”oavsett vad som händer i skolan, i världen, där hemma eller i kyrkan.”

”Vi behöver de bästa aktiviteter”, fortsatte president Beck, ”som ni kan inbjuda era vänner till. Och samtidigt inbjuder ni dem att komma till Kristus, vilket också är en av prästadsömetns plikter. 90% av dem som blivit medlemmar har tidigare sett medlemmars exempel och blivit inbjudna till aktiviteter eller möten. Där kände de Anden och fick en önskan att komma tillbaka. Det är *er* plikt mot Gud att berätta. Jag ber att ni ska uppfylla er plikt mot Gud.” ■

”Använd kraften i aronska prästadsömet!”

Birgitta Wennerlund

”**V**i hoppas att våra unga män ska få en önskan att veta vilka de är, och att de ska bli vad den insikten gör dem till”, sade Larry M. Gibson, förste rådgivare i Unga mäns generalpresidentskap, i en intervju i somras under världscoutjamboreen i Rinkaby utanför Kristianstad. Han berättade att man i presidentskapet har studerat kapitel 107 i Läran och förbunden mycket noga och begrundat hur man ska kunna hjälpa de unga männen att komma till denna insikt. ”Det talas i vers sex i detta kapitel om två huvudavdelningar – det melkisedekska och aronska prästadsömet. De unga männen behöver inse att det aronska prästadsömet verkligen är en huvudavdelning.”

President Gibson citerade också från kapitel 84, vers 106: ”Och om någon bland er är stark i Anden, låt honom då ta med sig den som är svag, så att denne kan bli uppbyggd i all ödmjukhet, så att även han kan bli stark.”

”Ofta tolkar vi den versen som att bärare av melkisedekska prästadsömet ska ta med sig de yngre och svagare, men det kan vara precis tvärtom”, sade president Gibson och berättade

President Gibson, förste rådgivare i Unga mäns generalpresidentskap, med sin hustru Shirley var ivrigt verksam under hela Jamboreen med att prata med de drygt 5000 som besökte kyrkans tält. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga var en av de nio religioner som de 38 000 scouterna fick möjlighet att lära sig mer om.

hur en ung, kraftfull hemlärare hjälpte hans svärfar när denne började känna sig trött och svag. ”Den unge hemläraren ringde till honom och berättade entusiastiskt att han skulle komma och hämta honom i bil och sedan skulle de besöka sina familjer. Det dröjde inte länge förrän min svärfar började se fram emot att få göra dessa besök tillsammans med denne unge prästadsbärare som var stark i Anden.

Samtidigt fick han själv känna att han kunde förhållas till sin egen kallelse som hemlärare.”

”Lägg också märke till”, fortsatte president Gibson, ”att det i vers 108 i samma kapitel står: ’Se, detta är sättet varpå mina apostlar i forna dagar byggde upp min kyrka åt mig.’ Aronska prästadömet har alltid varit att bygga upp Guds rike, och de unga männen är en stor resurs idag som säkert kan komma till användning i mycket större utsträckning!”

”Vi har underbara unga män, med starka vittnesbörd och mycket större förmåga än de själva kanske inser. De behöver utnyttjas mer så att de får känna att de klarar av svåra saker, får känna glädjen av tjänande och får upptäcka att de kan mycket mer än de trott”, betonade president Gibson.

”De unga behöver bättre förstå vad deras ämbete betyder – både för dem själva och för vår himmelske Fader. Plikt mot Gud-programmet hjälper dem att uppleva och inse att de är utsända för att bygga upp Guds kyrka. De kommer då också att lära känna sig själva, inse vilka krafter de fick sig tilldelade när de ordinerades till prästadömet, och få del av alla de löften som är givna till de trofasta. Ni ledare, använd och inse vilken resurs ni har tillgång till, använd dem som apostlarna gjorde i forna dagar.” ■

Missionspresidentens besök i Sundsvall

Mona Carlsson, Sundsvall

Torsdagen den 23 augusti 2011 hade Sundsvalls gren besök av det nya missionspresidentparet Newell, och tillsammans hade vi en brasafton som gick i glädjens tecken.

Det var den 16 september 1986, för 25 år sedan, som Gregory J. Newell och hans hustru Candilyn var här i Sundsvall med sina fem barn och hade en familjemusikafon. President Newell var då kallad som USA:s ambassadör i Sverige. Barnen sjöng och syster Newell spelade och president Newell talade. Det blev många kära återseenden av dem som var närvarande då.

Syster Newell talade om vikten av att vara en missionär och berättade om sin lilla sexåriga dotterdotter som gick fram till en ny undersökare och sade att hon skulle be för honom varje dag så att han skulle bli medlem i kyrkan. Och mycket riktigt, han blev medlem. Så även små barn kan vara missionärer.

Hon berättade också att hon blivit uppmanad av sin yngste son, som nu är på missionärsskolan för att påbörja

sin mission, att ta fram ett av de små korten vi har fått att ge bort, och ge dem till varje taxichaufför hon träffar. Det blir många eftersom de ska åka och besöka 40 olika grenar och församlingar i Sverige på åtta veckor.

President Newell talade också om olika episoder när de har haft med sina barn på olika evenemang, även med kungafamiljen, och det hade inte varit så lätt alla gånger. Han menar att de var en helt vanlig familj. Helt vanliga är också alla medlemmar i Jesu Kristi kyrka av Sista dagars heliga och vi är alla systrar och bröder i samma familj. Han berättade också om President Monson, som är mycket intresserad av Sverige och har ögonen på oss.

President Newell är glad och ödmjuk inför sin kallelse, en helt vanlig missionär, med hänvisning till Läran och förbunden 89:3. Och han är tacksam att ha Håkan Stegeby på sin högra sida och Håkan Palm på sin vänstra.

Glatt stämde vi in i avslutningspsalmens ord: ”Vi har valt att himlens konung tjäna, vi har valt att vittna om hans namn.” Det kändes gott inför framtiden. ■

Camp Zion

Viveka Svensson, Helsingborgs församling

FOTO VIVEKA SVENSSON

En fredag och lördag i september 2011 samlades cirka 90 kvinnor i åldrarna 16 och uppåt från Hjälpföreningen i Malmö stav i Hästveda för att njuta av naturen, social samvaro, ledighet och workshops under ett flertal olika teman. För de som önskade kunde tiden utnyttjas till att bada i Luhrsjön.

Fredagskvällen började med att man grillade ute i mörkret och en gemensam aktivitet som genomfördes av en inbjuden gäst och skattcoach, Charlotte Ziethén. Kvällen övergick raskt till natt och samtalen och umgängesdelen fortsatte in på småtimmarna i mindre grupper. Mysfaktorn var hög!

På lördagsmorgonen fanns möjligheten att läsa skrifterna tillsammans. Ett zumbapass som leddes av systrarna från Kristianstad kunde också väljas för de morgonpigga. En del valde att sova vidare och njuta av ledig tid. Klockan 10 var det i alla

fall allmän samling och dagens aktiviteter startade efter en stärkande frukost.

Det fanns tre workshoppar att välja på och med god planering kunde alla hinnas med.

Chi-andning ute i det fria genomfördes under ledning av ytterligare en gäst, Magdalena Martini. Chi-andning innefattade olika rörelser och andning för att stimulera de inre organen.

Lisa Nyberg och Gunnel Girhammar berättade om kyrkans historia i Sverige. John Forsgren var den första missionären. Han blev medlem i USA och kom tillbaka till sina hemtrakter i Gävle 1850. Den första grenen organiserades i Skönabäck, Malmöhus 1853. Nils Capson var en av missionärerna i den första Skandinaviska missionen i Köpenhamn. För intresserade finns Capsonsällskapet på Facebook. Vi fick också en påminnelse om att våra dagböcker är morgondagens historia.

**Vittnesbörds-
möte på
Camp Zion
för Hjälpför-
eningen i
Malmö stav.**

”Att hitta sin plats i livet” var ett tema speciellt för de yngre deltagarna som arrangerades av Ellen McKnight. Materialet för denna föreläsning och diskussionsunderlag var boken ”No one can take your place” (Ingen kan ta din plats) av Sheri Dew. Boken är en inspirationskälla att förstå våra möjligheter och vår stora potential. Vi är satta i denna tid för ett speciellt ändamål och ingen kan ta vår plats.

Boken ”Behind every good man” av John Bytheway var underlaget för Jeanette Hedbergs workshop om hur en hustru kan hjälpa sin man att växa i sin roll som prästadömsledare i hemmet utan att kritisera, tjata och undervärdera. För att växa och gå framåt så behöver vi stödja, förlåta och älska varandra. Kommunikation är som alltid ett bra redskap. Män och kvinnor talar olika språk och för att förstå varandra så måste vi kvinnor vara tydliga i vårt budskap. Den patriarkaliska välsignelsen visar vilken potential och vilken kapacitet som vår himmelske Fader har för våra män. Vi bör försöka se våra män med Guds ögon.

Kristina Larsson fixade fina naglar för intresserade.

Camp Zion avslutades som sig bör med ett vittnesbördsmöte som hölls ute i det fria. Våra Hjälpföreningsledare i staven, Kirsti Wiklöf, Ann-Marie Lewis och Ellen McKnight, hade innerligt bett om att få fint väder så vi kunde sitta ute eftersom det inte fanns någon samlingsplats där vi alla fick plats. Väl bänkade ute i skogen bröt solen igenom molnen och vi fick värme både kroppsligen och andligen. Stavs-president John Hedberg var speciellt inbjuden och ledde detta möte samt var avslutande talare.

Vi städade stugorna, packade våra bilar och reste hem till våra enheter stärkta både till kropp och själ efter 24 timmar i varandras sällskap. Vi ser fram emot nästa aktivitet. ■

Upplysningen 2011

Ann-Sophie Ribbert, Jönköpings församling

Under helgen den 9 till den 11 september 2011 på Sjöstjärnans ridläger i Liared fick jag förmånen att vara tillsammans med unga vuxna från Sverige, Norge och Danmark för att under tre korta dagar ha roligt med både nya och gamla vänner och bli uppbyggd och vägled.

Under fredagskvällen samlades vi och inledde vår underbara helg med sång runt lägerelden och korvgrillning.

Lördagen började med att vi blev indelade i tre grupper. Grupperna skulle sedan besöka tre olika arbetsstationer.

Den första stationen leddes av Louis Herrey och handlade om att komma närmare Kristus. Vi samtalande om hur vi kommer närmare Kristus, vad vi är villiga att göra för att komma närmare honom och hur han hjälper oss att nå honom.

Den andra stationen leddes av Alexandra Tittus och handlade om självkänsla. Vad kännetecknar god självkänsla, vad kännetecknar dålig självkänsla och hur får man bättre självkänsla?

Den tredje stationen leddes av Marcus Brändh. Här diskuterade vi livets mening i de olika faserna i livet, att vi är här för att ha glädje, att det som ger oss

mest glädje är Guds kärlek, och vi pratade även om när och hur vi känner Guds kärlek.

Ledaren gav oss två tänkvärda frågor: Har du i funnit glädje i ditt liv? Har du bidragit till att ge någon annan glädje?

Vid dessa arbetsstationer fick vi möjlighet att lära känna, stärka och uppbygga varandra samt få vägledning av våra ledare. Efter att ha varit vid arbetsstationerna kunde vi sträcka på benen med en tipsrunda och promenera i den vackra omgivningen.

Kvällen avslutades med en brasafton där missionspresident Newell berättade om när han tillsammans med två andra delegater sändes till Jerusalem för USA: s räkning. Hans uppdrag var att sprida lite lugn i den oroliga situation som då rådde där. Han berättade att trots att han kände sig orolig bestämde han sig för att delta i vår kyrkas söndagsmöten i Jerusalem. Det hade knackat på hans dörr och där stod de två andra delegaterna som var med honom. De frågade om det var okej att de följde med till kyrkan för att närvara vid gudstjänsten. Dessa två män var starkt troende katoliker som president Newell många gånger tidigare hade

Unga vuxna från Sverige, Norge och Danmark samlades i Liared utanför Jönköping för en uppbyggande helg tillsammans.

försökt bjuda med till kyrkan men som då hade nekat. När de sedan kom till mötet visade det sig att mötesledaren var rektor vid Brigham Young-universitetet i Jerusalem. Mötet var mycket andligt och fint och efteråt frågade mötesledaren om de var intresserade av att låta honom ge dem en guidad tur i Frälsarens fotspår i Jerusalem.

När de kom till Getsemane örtagård började han fundera på hur man kunde lugna ner situationen i Jerusalem. Då gav BYU-rektorn honom en tankeställare. Han frågade om de hörde hur fåglarna kvittrade och sade att det gäller att ha rätt fokus. Själv hade han endast fokuserat på oroligheterna och därför inte hört fåglarna. Han lärde sig att vi hör vad vi lyssnar efter och

vi ser vad vi tittar efter. Det är viktigt att vi fokuserar på Jesus Kristus och följer hans exempel.

Söndagen började med möten för prästadömet och Hjälpföreningen.

Vi systrar fick en lektion av Anna Lindgren som handlade om tro på Gud; hur vi genom vår tro har makten att ha andliga erfarenheter varje dag, hur detta är möjligt och vad som krävs av oss för att detta ska bli möjligt.

Sakraments- och vittnesbörds-mötet leddes av Lars Johanhage.

Vi fick höra vacker sång av Madelaine Viktorstam och Magdalena Strömberg. Mötets höjdpunkt var alla de fina vittnesbörd som gavs av ungdomarna.

Helgen var underbart andligt upplyftande och gav många

glada skratt och tårar med alla mina vänner, nya som gamla. ■

Lokala nyheter

Du är välkommen att skicka in nyhetsartiklar och foton till *Lokala nyheter*.

Alla artiklar redigeras och publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet.

Nyhetsartiklar bör vara korta, cirka 600, 250 eller 75 ord.

Nyhetsartiklar bör skickas in senast 2 veckor efter händelsen.

Skickas till:

Eivor Hagman, Medusagatan 2 A,
553 38 Jönköping

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Tel. 036-719663

För Stockholmsområdet:

Anne-Sofie Wihlman, Färnebogatan 2 A,
723 42 Västerås

E-post: asw@bredband.net

Glad av att hjälpa

Jonatan L., 6 år, Utby församling

Vi såg att vår granne kom hem med en massa svamp. Hon ringde oss och frågade om vi ville ha lite eftersom de hade så mycket. Jag hjälpte mamma att rensa svampen. Sedan tog jag min kniv och borste och gick en trappa ner till vår granne och frågade om jag kunde hjälpa henne att rensa. Det fick jag göra och det var roligt att hjälpa henne. Vi pratade lite medan vi rensade. Jag ville göra ett bra arbete och var nogga med att rensa ordentligt. Jag hjälpte henne rensa hela fatet, men hon hade ändå svamp kvar att rensa. ■

**Jonatan
L., Utby
församling**

FOTO SHIRLEY LARSSON

Sprider glädje

Natanael L., 6 år, Utby församling

Jag är en pojke som gillar att måla. Jag tycker speciellt om att måla gipsfigurer som min mamma hjälper mig att göra. En dag bestämde jag mig för att måla en gipsfigur till alla som bodde i vår uppgång. Mamma och jag delade ut dessa till alla i vår trapp. Alla blev så glada. Till jul gjorde vi julkort och gav till våra grannar. Några dagar efter kom en man fram till oss och sade att vår familj sprider glädje i hela trappen. Det gjorde oss så glada att vi hade glatt våra grannar på ett sådant enkelt sätt. ■

**Natanael
L., Utby
församling**

FOTO SHIRLEY LARSSON

Skriv gärna och berätta om hur ditt barn/barnbarn gör för att försöka likna Jesus, till eivorhagman@hotmail.com eller till asw@bredband.net (Stockholms stavar)